

Phận Làm Dâu

Quê nội ở gần “Vàm cỏ đông”,
Sông sâu, nước lớn màu xanh đục,
Lục bình trôi, tím cả dòng sông.
Đi đâu cũng nhớ về quê nội,
Thương mẹ ngày xưa thật dài dẫu.
Mưa nắng hai mùa, mẹ phải cam,
Tay ôm Nội, tay dịu lũ trẻ,
Bồng bóng con thơ tuổi dại khờ.
Lờ mờ sáng, mẹ lo cơm nước,
Xong việc nhà, lại việc nương khoai,
Một mình mẹ, thân cày ba buổi,
Thương mẹ lắm, làm dâu thời chiến,
Ba đi rồi, mẹ phải lo toan.
Nào ruộng sâu, cày bừa mấy vụ,
Hết mùa nước sang mùa khô nắng,
Đất trồng khoai thay qua trồng mía,

Không ngày nghỉ, liền tay xoay trở,
Cho vừa lòng cả họ nhà ba.
Cháu chắt la cà bao nhiêu bữa,
Giỗ chạp quanh năm mẹ phải lo,
Ba ngày Tết mẹ làm thêm mệt,
Dung nhan chẳng kể, chỉ để vừa.
Nội ngoại họ hàng đông như hội,
Mà mình ôm chịu chẳng than van,
Trời thương sức khỏe mẹ bình an,
Quanh năm suốt tháng xài gói ghém,
Chẳng lo bồi bổ người ốm tấp.
Trông hình nhớ mẹ mà đau xót,
Một dạ trung thành giữ phận dâu,
Vợ hiền, hiếu nghĩa với đạo trung.

Con của mẹ,

Diệu Yến